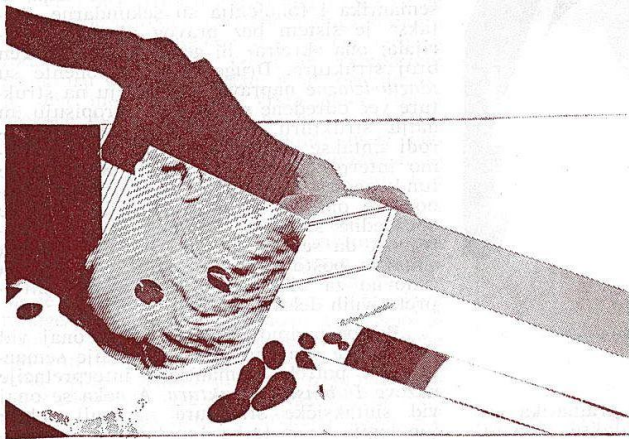

mirjana stefanović

PODLEGANJE SNU

ČUVARI SUNCA

U fotelji preko puta sedi prijatelj i ispija kampari malim gutljajima.

Uzimam ključ sa stola i otvaram vrantanca na njegovim grudima. Iz grudi ispada Sunce, ohlađeno i zamotano u crne krpe. Udara o pod, tup. Naginjemo se i razmotavamo krpe. Sunce izgleda trošno i ugljenisano, samo što iz njegove dubine, kao daleki nagoveštaj poluživota, dopire svirka potmulih klavira.

Vrantanca na prijateljevim razvaljenim grudima lagano se klate.

ISKISLI ČOVEK

Čovek siroma' čuči pod krevetom i suši svoje pokislo telo. Prvo, kao mrežu, prostate preko konopca zamršena creva, zatim pluća, koja od težine padaju. Bubrege kao bordo prsluče, do njih jetru, sićušnu žuč i srce — modru rukavicu.

Nos, oči i uši ređa po patosu.

Kosu rasprostire na raširene novine, udove gura u blizinu šporeta, usne i obrve kači o eksere, kožu kao nebo razapinje o dno kreveta, a zube i kosti briše maramicom.

U džungli, nečija ogromna glava, odsečena, na postolju od kamena. Vredni majstori okivaju je obručima od mesinga.

Kroz iznenađni otvor telo samo sebe izbacuje u mlazevima. Strah da će se, ako ovako nastavi, isprovraćati čitavo, kao kad se ispara džemper.

LJUBOMORA

Opružen na operacionom stolu, bez anestezije. Kroz sve telesne otvore u duplju su uvedeni čelični instrumenti.

Ljušte utrobu, vršljaju u mraku.

Nekadašnji sklad organa koji zadovoljno funkcionišu u blagom sjaju sopstvene svetlosti, rastočen je u crnu klockotavu pulpu.

Čitavo telo sluša struganje čeličnih kašika.

GOSPOD

Gospod bog ima glavu u obliku zdepaste piramide od čelika. U njoj jedno veliko ljudsko oko tamnoplave boje. Sedi na vedrom nebu, na grguravom svetlom oblaku, puši tompus i izdaje naredbe.

PODLEGANJE SNU

Celije mozga spuštaju se sporo, presporo u gustu masu sna koja skoro boli od milja, koja deluje kao čežnja.

Sasvim polako, zastajkujući, napola ogrezle, svaka zasebno, umaču se u razmekšan san i on se bezglasno sklapa nad njima. San još neko vreme podrhtava kao prozračni puding u činiji.

VODA

Staklena čaša vode, hladna i providna u mojim ustima, u grlu. Zvone duž mene kristalni gutljaji i utišavaju se u dubokoj tami stomaka. Zaliva se moja velika žeđ i ja savršeno zadovoljan pucam jezikom i dlanom brišem svoje mokre usne.

SUNČANJE

Sunčeva svetlost je ogromno brdo koje se na mene nava-ljuje čitavim svojim difuznim teretom. Lagano, s nežnošću i sa upornom namerom, svetlost ulazi u pručeno telo, osvajajući ćeliju po ćeliju.

Svetlost počinje da teče, da se preliva s kraja na kraj tela, sve dok ga čitavo ne ispuni. Onda propeva, veoma glasno.